

KARANLIK SULAR

Derin KARASU

Gözümü açtığımda her yer zifiri karanlıktı omzumun üstünden soğuk bir rüzgar esiyordu, üşüyordum ama aynı zamanda bedenimin altında bir ılıklik hissediyordum. Yoksa başımın üstünde gördüğüm şey yıldızlar mıydı? Hafifçe doğrulmaya çalıştım aman Allah'ım ben karanlık bir denizin ortasında yapayalnızdım. Çırpınmaya başladım, bir yandan da "İmdaaaaat, annee, babaaaa !" diyordum. Sesimi kendim de duyamıyordum, sessiz bir çığlıktı attığım; çok korkmuştum bir anda geçen yıl gittiğim yüzme kursunda öğretmenimin dedikleri geldi aklıma. "Ne olursa olsun korkuyla çırpınma, sadece nefes almaya devam et, sakın ol, zaten su seni kaldırır." Öyle de yaptım. Nasıl buraya gelmişim hatırlamaya çalıştım ama hiçbir şey hatırlamıyordum. Ufukta kocaman bir dolunay vardı ve kısmen denizi aydınlatıyordu. Tam dolunayın ortasından devasa bir cismin bana doğru yaklaştığını gördüm yoksa bu bir köpekbalığı mıydı, bir balina mı ya da bir canavar mı?

Yaklaştı, yaklaştı; o kadar büyüktü ki evet bu bir balınaydı. O kocaman cüssesiyle beni bir hamlede yutacak mıydı yoksa sırtına alıp beni kıyıya mı çıkaracaktı? Sonra yanımdan süzülüp geçti ve kayboldu. Yarattığı dalgalar dengede kalmamı zorlaştırmıştı: "Aman Allah'ım ben ne yapacaktım nasıl kurtulacaktım ?"

-Elif, Elif ! Hadi uyan kızım, diyordu babam. Gözümü açtım, doğrulup sımsıkı sarıldım ona ağlıyordum. "Baba, Aysel beni denize attı." dedim. Gözlerini büyüterek: "Hayır kızım olur mu öyle şey? Sadece kötü bir rüya görmüşsün. Hadi kalk, elini yüzünü yıka, kahvaltıyı gel!" dedi.

Yataktan isteksizce kalkıp elimi, yüzümü yıkadım. Pijamalarımı çıkarıp onların yanına indim. Sofradakilerin yüzüne bakmadan : "Günaydın" dedim usulca. Aysel abla dönüp: "Günaydın Elif" dedi neşeyle. Yine o süslü sofralarından birini hazırlamıştı; dumanı üstünde poğaçalar, rengarenk reçeller, her biri sanki ölçülerek doğranmış domates, salatalık ortasına bir maydanoz demeti kondurmayı da ihmal etmemişti. Tabi ki hep babama yaranma çalışmalarındaydı bunlar.

Aysel abla mı demeliydim, Aysel teyze mi yoksa babamın eşimi demeliydim ? Hayır babamın bir tek eşi vardı o da benim annemdi.

Bundan 3 yıl önceydi- ben 11 yaşındaydım- son kemoterapiye gitmek için hazırlanıyordu annem. Bir yandan hazırlanıp bir yandan bana sevgiyle bakıyor: "Merak etme kuzum, her şey yoluna girecek iyileşip geleceğim." demişti. Gelemedi...

Aradan geçen 2 yılda babamın çalışıp hem beni hem de evi idare etme konusunda zorluk yaşadığını gören Güler halam babama : “O da eşini kaybetmiş, elinden her iş geliyormuş, iyi niyetli bir kadıncağızmış. Bak böyle olmaz, idare edemezsin!” diyordu. Aylar sonra Aysel annemin emek emek kurduğu bu eve gelmişti işte. Babama çok kızmıştım, neden evlenmişti o kadınla? Ben artık büyümüşüm, bakabilirdim bize Aysel’in ne işi vardı bu evde?

Babam: “Hadi otur kızım sofraya.” dedi. “Aç değilim.” dedim omuzları düşmüştü Aysel’e çaresiz gözlerle baktı. Babamı üzmemek için oturdum kahvaltıya, sabah haberlerini izliyorduk. Bir yandan da altyazıda son dakika haberi “Koronavirüs Türkiye’de” olarak geçince hepimiz ağzımızda lokmalarla birbirimize bakakaldık.

Birkaç gün sonra vaka sayıları artmaya başladı, maalesef ölümler de vardı. O akşam yine televizyonun başına geçip haberleri dinlemeye başladım, okullarla ilgili bir açıklama yapıyordu ve okullar tatil edilmişti. Başta çok sevindim, artık sabahları erken kalkmayacaktım. Evde dilediğim gibi vakit geçirecektim. Aysel ablaya rağmen mutlu olmuştum. Ondan uzak durmak kolaydı, odama kapanırdım; olur biterdi.

Yaklaşık 1 hafta sonra sokağa çıkma yasakları da başladı, babamın bir emlak ofisi vardı ama eskisi gibi müşteri gelmediğinden evden yürütmeye karar verdi işlerini. Babam ve Aysel beni odamdan çıkarmak için sürekli bir fikirle geliyorlardı. “Haydi oyun oynayalım ya da film izleyelim.” Bazen de Aysel’in bitmek tükenmek bilmeyen mutfak maceralarına ortak olmamı istiyorlardı. Ben odamda mutluydum. Kitap okumak, ders çalışmak, bilgisayar oyunları oynamak, arkadaşlarımla telefonla konuşmak daha eğlenceliydi doğrusu ya da ben öyle sanıyordum.

O gün babamın doğum günüydü çok güzel bir mektup yazdım ona. Onu ne kadar çok sevdiğimi anlatan mektubumun yanına bir de küçükken beni havalara atıp zıplattığı bir resmi koydum. Kapım çalındı, gelen Aysel ablaydı: “Girebilir miyim?” diye sordu.” Gir!” dedim soğuk bir ifadeyle elinde bir kutu vardı, açtı.Kutunun içindeki bir saatti, bana çekinerek :“Elif bunu babana ikimiz adına aldım. Biliyorsun bugün doğum günü nasıl beğendin mi ?” diye sordu.

Başımınla onaylayıp: “Güzel.” dedim. Ama hemen ardından Aysel’i tersleyerek benim zaten bir hediyem var onu kendisinin vermesi gerektiğini söyledim. Sanki benim terslememi anlamamış gibi:

- Birlikte bir doğum günü pastası yapmaya ne dersin, dedi. Ben oflayarak : “İstemiyorum.” dedim. Odamın kapısını kapatırken :

-Fikrini değiştirirsen gel mutfağa, dedi neşeyle. Bir süre sonra kendimi çilekleri doğrarken buldum mutfakta. Sonuçta babam içindi hepsi. Aysel abla bir yandan müzik dinliyor bir yandan da pastayı nasıl süslememiz gerektiğiyle ilgili sorular soruyordu arka arkaya. Müziğin ritmine kaptırıp dans bile etmiştik mutfağın ortasında. Babam gelince sürpriz yaptık, çok sevinmişti babam, hediyelerimizi verip

masaya geçtik : “Ne güzel bir pasta eline sağlık.” dedi Aysel ablaya. Aysel abla Elif’le beraber yaptık deyip göz kırptı, babamın nasıl mutlu olduğunu tarif bile edemem, çok güzel bir akşamdı.

Covid -19 salgını ile geçen bu günlerde biz Aysel abla ile tahmin bile edemeyeceğim bir şekilde arkadaş olmuştuk.” Onu seversem anneme ihanet mi ederim ?” diye geçiriyordum aklımdan. Bir gün yine sohbet ediyorduk mutfakta, ben çok üzgündüm. Aysel abla: “Neyin var ? diye sordu. “Bilmem.” dedim. “Annen mi ?” diye sordu. “Evet, annem seni niye ilgilendiriyor ki bu kadar?” deyip odama gittim ağlıyordum, arkamdan geldi ve anlatmaya başladı:

-Elif, seni çok iyi anlıyorum. Ben de bir trafik kazasında eşimi ve çocuğumu kaybettim, dedi. Ağlayarak ona :

-Eşini biliyordum, ama çocuğumu kaybettiğini bilmiyordum, dedim. “Evet” diyerek başını öne eğdi, gözleri dolmuştu. Aysel abla altı aylık hamileymiş kaza olduğunda. Bir kız çocuğu bekliyorlarmış ve eşiyile yaptığı o kazada sadece kendisi kurtulmuş. “Çok üzüldüm.” diyebilirdim, o ise ağlıyordu; elini sımsıkı tuttum” Üzülme” dedim.

Günler, haftalar geçti. Hep Aysel ablanın yanında olmaya çalıştım, temizlik günlerinde ona yardım ettim. Arada bana “Kızım” diyordu. Terslemiyordum ama bir şey de demiyordum artık.

Bir gün yine Koronavirüs tablosu açıklandı her şey iyiye gidiyordu. Sağlık Bakanımız artık tedbirlerin yavaş yavaş kaldırılıp normal hayatımıza dönebileceğimizi söylüyordu. Sonunda dünyayı kasıp kavuran virüsü yeniyorduk. Bu virüs rüyamda gördüğüm o karanlık denizdeki dev balina mıydı yoksa? Kocaman yanımdan bana zarar vermeden öylece süzülüp giden dev bir balina...

Ertesi gün Aysel abla ile annemin mezarına gittik. Anneme:

-Anneciğim gözün arkada kalmasın. Ben çok mutluyum, umarım sen de gittiğin yerde mutlusundur, dedim. Seni seviyorum tek annem.

Aysel abla ile elimizdeki çiçekleri özenle yerleştirdik mezarına.

Dönüş yolunda düşündüm de aslında Aysel abla bana hiçbir zaman kötülük yapmamıştı. Sadece ben onu yanlış anlamıştım ve bu korkunç virüsten dolayı evde kalmasam belki de bunu hiçbir zaman anlamayacaktım.

Derin KARASU
Çiftlik Orta Okulu 5. Sınıf Dalaman /MUĞLA